

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΕΤΡΟΥΛΙΑ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 919/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Νοεμβρίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Πετρούλια κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, γραμματέα τμήματος.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Οκτωβρίου 2008,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 919/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Ελένη Πετρούλια («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 12 Δεκεμβρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα παραπονείται ειδικότερα για υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» της διαδικασίας, την οποία εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

4. Στις 2 Απριλίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1953 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 31 Δεκεμβρίου 1998, ποινικές διώξεις ασκήθηκαν σε βάρος της προσφεύγουσας για απάτη και πλαστογραφία που στρέφονταν κατά τραπεζικού ιδρύματος για ποσό το οποίο υπερέβαινε τις 50.000.000 δραχμές (περίπου 146.375 ευρώ), αδικήματα τα οποία διαπράχθηκαν από τις 9 Μαΐου έως τις 9 Οκτωβρίου 1996.

7. Στις 19 Ιανουαρίου 1999, ο φάκελος της υπόθεσης διαβιβάστηκε στον ανακριτή.

8. Στις 15 Μαΐου 1999, ο ανακριτής ζήτησε από το τραπεζικό ίδρυμα να του αποστείλει τις συμβάσεις των τρεχούμενων λογαριασμών που είχε ανοίξει η εταιρία της προσφεύγουσας, τις συμπληρωματικές συμβάσεις και τις δηλώσεις σχετικά με τη λύση των εν λόγω συμβάσεων καθώς και οποιοδήποτε άλλο έγγραφο σχετικό με την υπόθεση. Στις 19 Μαΐου 2003, εξέτασε τους μάρτυρες κατηγορίας.

9. Στις 28 Μαΐου 2003, η προσφεύγουσα κλήθηκε να παρουσιαστεί ενώπιον του ανακριτή. Η κοινοποίηση της κλήσης έγινε στη διεύθυνση που αναφερόταν στη μήνυση. Καθώς η προσφεύγουσα δεν εντοπίστηκε σε αυτή τη διεύθυνση, η κλήση κοινοποιήθηκε όπως σε άτομο αγνώστου διαμονής και κατατέθηκε στο δημαρχείο της συνοικίας της προσφεύγουσας.

10. Στις 13 Ιουνίου 2003, ο ανακριτής εξέδωσε ένταλμα σύλληψης σε βάρος της προσφεύγουσας, διότι αυτή δεν είχε εν τω μεταξύ εμφανισθεί ενώπιόν του. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η κλήση για να παρουσιαστεί ενώπιόν του ουδέποτε της κοινοποιήθηκε.

11. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2003, η προσφεύγουσα έλαβε, όπως ισχυρίζεται, γνώση του εντάλματος σύλληψης που είχε εκδοθεί σε βάρος της.

12. Στις 16 Σεπτεμβρίου 2003, η προσφεύγουσα παρουσιάστηκε ενώπιον του ανακριτή.

13. Στις 24 Νοεμβρίου 2003, κατόπιν κάποιων ανακριτικών πράξεων, ο φάκελος διαβιβάστηκε στον εισαγγελέα του Εφετείου Αθηνών.

14. Στις 26 Φεβρουαρίου 2004, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών παρέπεμψε την προσφεύγουσα ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών (βούλευμα αριθ. 242/2004). Σύμφωνα με τα άρθρα 308 § 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και 1 του νόμου αριθ. 1608/1950, σε ό,τι αφορά τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορήθηκε η προσφεύγουσα, η περάτωση της ανάκρισης της υπόθεσης κηρύσσεται από το Συμβούλιο Εφετών. Κατά του βουλεύματος αυτού δε χωρεί το ένδικο μέσο της αναίρεσης.

15. Στις 31 Μαρτίου 2004, η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από δικηγόρο, άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος αριθ. 242/2004.

16. Στις 11 Νοεμβρίου 2005, ο Άρειος Πάγος σε συμβούλιο, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης την 1^η Νοεμβρίου, κήρυξε την αίτησή της απαράδεκτη. Διαπίστωσε ότι, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, το βούλευμα αριθ. 242/2004 δεν υπόκειται σε αναίρεση (απόφαση αριθ. 2119/2005).

17. Εν τω μεταξύ, η συζήτηση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου είχε αρχίσει στις 17 Δεκεμβρίου 2004. Στις 20 Δεκεμβρίου 2004, η προσφεύγουσα ζήτησε την αναβολή της συζήτησης, για τον λόγο ότι ο σύζυγός της, ο οποίος ήταν συγκατηγορούμενος, ήταν ασθενής. Το Τριμελές Εφετείο έκανε δεκτό το αίτημά της και ανέβαλε τη συζήτηση για τις 11 Απριλίου 2005, και κατόπιν για τις 2 Σεπτεμβρίου 2005, λόγω απεργίας των δικαστικών υπαλλήλων.

18. Κατά τη συζήτηση της 7 Σεπτεμβρίου 2005, οι κατηγορούμενοι ζήτησαν νέα αναβολή σε αναμονή της απόφασης του Αρείου Πάγου επί της αίτησης αναίρεσης που ασκήθηκε στις 31 Μαρτίου 2004. Το Τριμελές Εφετείο ανέβαλε τη συζήτηση για τις 10 Απριλίου 2006.

19. Κατά τη συζήτηση της 18 Απριλίου 2006, η προσφεύγουσα και ο σύζυγός της ζήτησαν εκ νέου αναβολή για τον λόγο ότι ο δικηγόρος τους έπρεπε να παρασταθεί ενώπιον άλλου δικαστηρίου. Το Τριμελές Εφετείο ανέβαλε τη συζήτηση για τις 4 Δεκεμβρίου 2006.

20. Κατά τη συζήτηση της 6 Δεκεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα έλαβε Τρίτη αναβολή για τις 26 Μαρτίου 2007, για τον ίδιο λόγο. Κατά την ημερομηνία αυτή, η προσφεύγουσα ζήτησε τέταρτη αναβολή για τον ίδιο λόγο. Καθώς ούτε οι μάρτυρες εμφανίσθηκαν, το Τριμελές Εφετείο έκανε δεκτό το αίτημα και ανέβαλε τη συζήτηση για τις 19 Νοεμβρίου 2007. Την ημερομηνία αυτή, τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείτο η προσφεύγουσα είχαν ήδη παραγραφεί.

21. Η διαδικασία είναι ακόμα εκκρεμής.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

22. Το άρθρο 248 § 4 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχει ως εξής:

«Ο ανακριτής οφείλει να περατώσει την κύρια ανάκριση μέσα σε ένα έτος και τη συμπληρωματική ανάκριση μέσα σε τρεις μήνες αφότου η δικογραφία περιέλθει σε αυτόν. Οι προθεσμίες αυτές μπορούν να παραταθούν τμηματικά μέχρι έξι μήνες και δύο μήνες, με αιτιολογημένη σε κάθε περίπτωση απόφαση του οικείου δικαστικού συμβουλίου, στο οποίο ο ανακριτής απευθύνεται πριν από τη συμπλήρωση των πιο πάνω προθεσμιών. Κατ'εξαίρεση για τα Πρωτοδικεία Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, η παράταση μπορεί να

δοθεί με τις προϋποθέσεις του προηγούμενου εδαφίου για ένα έτος και έξι μήνες αντίστοιχα.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

23. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

24. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι δεν υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας λόγω της πολυπλοκότητας της υπόθεσης και της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας. Η πολυπλοκότητα της υπόθεσης είναι προφανής κατά την ανάγνωση του βουλεύματος αριθ. 242/2004 που παραπέμπει την προσφεύγουσα σε δίκη με σοβαρές κατηγορίες. Επιπλέον, η προσφεύγουσα συνέβαλλε στη μακρά διάρκεια της διαδικασίας ασκώντας αίτηση αναίρεσης κατά του παραπεμπτικού βουλεύματος –ενώ η αίτηση αυτή ήταν προορισμένη να αποτύχει σύμφωνα με τον Κώδικα Ποινικής Διαδικασίας- και ζητώντας πολλές φορές την αναβολή της συζήτησης.

25. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η υπόθεση δεν ήταν πολύπλοκη και δε συνέβαλε στην επιμήκυνση της διαδικασίας.

A. Επί του παραδεκτού

26. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

27. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία άρχισε στις 31 Δεκεμβρίου 1998, με την άσκηση ποινικών διώξεων σε βάρος της προσφεύγουσας. Είναι ακόμα εκκρεμής ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Διήρκεσε επομένως περισσότερο από εννέα έτη για έναν βαθμό δικαιοδοσίας μέχρι την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης.

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μίας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

29. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερες δυσκολίες. Επρόκειτο για μία φυσιολογική υπόθεση απάτης που διέπραξε η εταιρία της προσφεύγουσας σε βάρος ενός τραπεζικού ιδρύματος.

30. Σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτή ζήτησε πολλές φορές την αναβολή της υπόθεσης για μεταγενέστερη ημερομηνία, γεγονός που παρέτεινε τη διαδικασία για πολλούς μήνες. Η προσφεύγουσα άσκησε επίσης αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος που την παρέπεμπε σε δίκη και η οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα και η Κυβέρνηση δε συμφωνούν ως προς τις πιθανότητες επιτυχίας αυτής της αίτησης, αλλά το Δικαστήριο δεν οφείλει να λύσει το ζήτημα αυτό μέσα στα πλαίσια της εξέτασης της παρούσας αιτίας.

31. Αν και η προσφεύγουσα δεν μπορεί να κατηγορηθεί επειδή επωφελήθηκε πλήρως από τα εθνικά ένδικα μέσα, η συμπεριφορά αυτή αποτελεί αντικειμενικό γεγονός, για το οποίο δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο το εναγόμενο Κράτος και το οποίο δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αν η διαδικασία υπερέβη ή όχι τη λογική προθεσμία του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (*Eckle κατά Γερμανίας*, απόφαση της 15 Ιουλίου 1982, série A no 51, § 82).

32. Εν τούτοις, η συμπεριφορά των αρχών επιδέχεται και εκείνη κριτικής. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι από τις 31 Δεκεμβρίου 1998, ημερομηνία άσκησης των ποινικών διώξεων σε βάρος της προσφεύγουσας, έως τις 15 Μαΐου 2003, ημερομηνία κατά την οποία ο ανακριτής ολοκλήρωσε την προανάκριση, η διαδικασία παρέμεινε σε αδράνεια, παρά τις διατάξεις του άρθρου 248 § 4 του

Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Επιπλέον, αν και η προσφεύγουσα άσκησε την αίτηση αναίρεσης κατά του παραπεμπτικού βουλεύματος στις 31 Δεκεμβρίου 2004, το συμβούλιο του Αρείου Πάγου όρισε δικάσιμο για την 1^η Νοεμβρίου 2005, ήτοι είκοσι μήνες αργότερα, για ένα ένδικο μέσο που κατά την Κυβέρνηση ήταν σαφώς απαράδεκτο. Η Κυβέρνηση δεν προβάλλει καμία εξήγηση για τις καθυστερήσεις αυτές.

33. Τέλος, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι αφού έκανε δεκτά όλα τα αιτήματα της προσφεύγουσας, το Τριμελές Εφετείο όρισε τις δικασίμους σε πολύ μακρινές ημερομηνίες από εκείνες των αναβολών: από τις 20 Δεκεμβρίου 2004 στις 11 Απριλίου 2005, και στη συνέχεια στις 2 Σεπτεμβρίου 2005, από τις 7 Σεπτεμβρίου 2005 στις 10 Απριλίου 2006, από τις 18 Απριλίου 2005 στις 4 Δεκεμβρίου 2006, από τις 6 Δεκεμβρίου 2006 στις 26 Μαρτίου 2007, και στη συνέχεια στις 19 Νοεμβρίου 2007. Καθώς τα αδικήματα διαπράχθηκαν το 1996, είχαν ήδη παραγραφεί κατά την τελευταία αυτή ημερομηνία.

34. Ενόψει των συλλογισμών αυτών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, αν και η προσφεύγουσα συνέβαλε ως ένα βαθμό στην επιμήκυνση της διαδικασίας, για το μεγαλύτερο κομμάτι των καθυστερήσεων ευθύνεται το Κράτος. Το Δικαστήριο καταλήγει, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών συνθηκών της προκειμένης υπόθεσης και της συνολικής διάρκειας της διαδικασίας, ότι η υπόθεση της προσφεύγουσας δεν εκδικάστηκε εντός «λογικής προθεσμίας» και ότι, συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

35. Επικαλούμενη τα άρθρα 6 § 2 και 7 της Σύμβασης καθώς και τα άρθρα 2 του Πρωτοκόλλου αριθ.7 και 14 του διεθνούς Συμφώνου για τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα, η προσφεύγουσα παραπονείται ότι οι δικαστικές αρχές διέπραξαν σφάλμα σε ό,τι αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των καταγγελλόμενων πράξεων, διότι η απάτη και η πλαστογραφία δεν αφορούσαν ποσό μεγαλύτερο των 50.000.000 δραχμών. Ισχυρίζεται ότι αυτός ο νομικός χαρακτηρισμός αντιβαίνει προς την αρχή της νομιμότητας των εγκλημάτων και των ποινών και ότι κατέστησε αδύνατη την εξέταση της αίτησης αναίρεσής της κατά του βουλεύματος αριθ. 242/2004.

36. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 14 του διεθνούς Συμφώνου για τα αστικά και πολιτικά δικαιώματα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι

είναι αρμόδιο μόνο για την εφαρμογή της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, και όχι για εκείνη των άλλων διεθνών συμβάσεων.

37. Σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από τα άρθρα 6 § 2 και 7 της Σύμβασης, καθώς και από το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου αριθ.7, το Δικαστήριο εκτιμά ότι είναι εκπρόθεσμες με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης. Πράγματι, με την απόφασή του αριθ. 2119/2005, το συμβούλιο του Αρείου Πάγου απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση αναίρεσης της προσφεύγουσας κατά του βουλεύματος αριθ. 242/2004 του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Το εν λόγω δικαστήριο εφάρμοσε την οικεία στην προκειμένη περίπτωση νομοθεσία, η οποία προβλέπει ότι, σε ό,τι αφορά τα εγκλήματα για τα οποία κατηγορείτο η προσφεύγουσα, η φάση της ανάκρισης περατώνεται με το βούλευμα του συμβουλίου εφετών και ότι το εν λόγω βούλευμα δεν υπόκειται σε αναίρεση. Στηριζόμενο σε αυτή τη βάση, το συμβούλιο του Αρείου Πάγου έκρινε εν προκειμένω ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος αριθ. 242/2004. Η προσφεύγουσα, η οποία εκπροσωπείτο από δικηγόρο καθόλη τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, δεν μπορούσε να αγνοεί το γεγονός ότι μία αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος αριθ. 242/2004 ήταν καταδικασμένη να αποτύχει. Συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η 26 Φεβρουαρίου 2004, ημερομηνία δημοσίευσης του βουλεύματος αριθ. 242/2004 του Συμβουλίου Εφετών, θα πρέπει να θεωρηθεί ως ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης. Ωστόσο, η ημερομηνία αυτή τοποθετείται περισσότερο από έξι μήνες πριν τις 12 Δεκεμβρίου 2005, ημερομηνία κατάθεσης της παρούσας προσφυγής. Η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανέναν λόγο για να αιτιολογήσει τον εκπρόθεσμο χαρακτήρα των αιτιάσεων αυτών.

38. έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1, 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

39. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της

παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

40. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι λόγω των σε βάρος της κατηγοριών, δεν μπόρεσε να προσληφθεί από άλλη εταιρία και ως εκ τούτου απώλεσε μισθούς. Η υλική ζημία ανέρχεται σε 36.000 ευρώ. Για ηθική βλάβη, η οποία προκλήθηκε από περιόδους έντονου άγχους και κατάθλιψης, από το θάνατο της μητέρας της που δεν άντεχε να τη βλέπει σε αυτή την κατάσταση, από την επιδείνωση της εύθραυστης υγείας του συζύγου της και από τη μη δυνατότητα, λόγω έλλειψης χρημάτων, να επισκεφθεί τον γιο της που υπηρετούσε στον στρατό, αξιώνει 350.000 ευρώ.

41. Η Κυβέρνηση αντικρούει τις αξιώσεις αυτές και υποστηρίζει ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

42. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε απορρέει από την παραγνώριση του δικαιώματος της ενδιαφερομένης να δικασθεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό αυτές τις συνθήκες, δε διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας μπορεί να υπέστη η προσφεύγουσα. Πρέπει επομένως να απορρίψει αυτή την πλευρά των αξιώσεών της. Απεναντίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη την οποία δεν επανορθώνει επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 6.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

43. Για τα διάφορα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου (μεταφράσεις, ταχυδρομικά τέλη, φωτοαντίγραφα), η προσφεύγουσα αξιώνει το ποσό των 3.200 ευρώ. Αξιώνει επίσης 1.500 ευρώ για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Αρείου Πάγου.

44. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι τα ποσά αυτά είναι υπερβολικά και μη αναγκαία.

45. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής

δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

46. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας ως προς τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου δε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά που θα επέτρεπαν τον ακριβή υπολογισμό τους. Επιπλέον, τα έξοδα ενώπιον του Αρείου Πάγου δεν έχουν αιτιώδη συνάφεια με τη διαπιστωθείσα παραβίαση. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

47. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 6.000 (έξι χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Νοεμβρίου 2008 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος